

Petra Štarková

DEJ MI POKOJ

motto

Dej mi pokoj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Petra Štarková

Dej mi pokoj – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Petra Štarková

DEJ MI POKOJ

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Petra Štarková, 2024

Cover illustrations © Shutterstock.com (Black Creator 24), Dreamstime.com (Miceking, Funkeyfactory), Vectorstock (persalius), iStock.com (syntika), Depositphotos.com (Alexey_M)

ISBN tištěné verze 978-80-267-2681-4

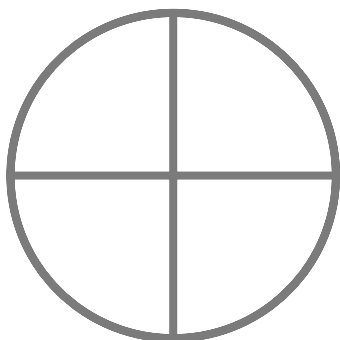
ISBN e-knihy 978-80-267-2770-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2771-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2769-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Postavy této knihy mají základ ve skutečných lidech.
Pro žádnou z nich však nebyl vzorem jediný člověk.
Každá je kombinací několika předloh.*

DUBEN

Táňa

V pokoji se rozednívá. Světlo proniká dovnitř zešikma, jak to umožňuje napůl stržený závěs, který jen zčásti zakrývá obdélníkové okno panelákového bytu. Táňa si uvědomuje, jak strašně je to okno špinavé. Je jí jasné, že by ho měla umýt. Spíš to měla udělat už před Velikonocemi, nejlíp už na Vánoce, ale neměla na to sílu. Leží na břiše a východ slunce za záclonou sleduje jen jedním okem. To druhé nemá odvahu otevřít.

V duchu se modlí, ať děti ještě nevstávají. Snad dneska vydrží Tadeček a Julinka v postýlkách o trochu dýl a ona tak získá vzácnou chvíli odpočinku navíc. Tolik by ho potřebovala. Vlastně by potřebovala zůstat v posteli a lenořit asi tak rok, ale je jí jasné, že se dvěma malými dětmi to opravdu nehrozí. Venku začínají zpívat ptáci. Dřív to mívala ráda. Pokouší se usmát. Jenže úsměv bolí.

Josef

V malém domku za městem ptáci nezpívají. Místo nich tu věčnou zvukovou kulisu vytváří všudypřítomný slabý hluk z výrobní haly, kterou před pár lety narychlo postavili na konci ulice. Podle krátkého vzdáleného zahoukání sirény je znát, že udeřila šestá hodina – čas, kdy začala ranní směna. To znamená, že brzy zmizí průvod dělníků před jeho okny a po krátké chvíli, kdy půjdou ti ze směny opačným směrem, už po chodníku neprojde ani noha. Oprýskaný jednopodlažní domek stojí osaměle. Nebýt tovarny, nezabloudil by tímhle směrem kromě turistů a myslivců v době honů vůbec nikdo.

Okno jeho pokoje vede do ulice, na které kdysi město nechalo vystavět uzoučký chodníček, takže když leží na posteli u venkovní stěny, chodci se pohybují jen metr od něj. Naštěstí je okno dost vysoko nad zemí, takže dovnitř není vidět. Josef je na tohle každodenní zpestření jednotvárného životního rytmu zvyklý, tlumený hovor ukrajinských a rumunských dělníků mu nijak zvlášť nevadí. Často se baví tím, že zkusí odhadnout, co si asi tak říkají. Postupem času získává pocit, že jejich řeči začíná rozumět.

Teď trpělivě v polospánku čeká, až kroky posledního muže utichnou v dálce. Pro jistotu. Pak se převalí a poslepu se natáhne pro notebook. Udělá mu v posteli místo, aby dobře viděl na displej. Vyťuká heslo, nasadí si sluchátka, proklikne se do složky s videi a jedno z nich si pustí.

Marta

Dneska si chtěla trochu přispat. Na rozdíl od Táni nemá děti, ale ani tak jí to není dopřáno.

„Kde seš? Kde seš, prosím tě?!“ naříkavý hlas ji volá z vedlejší místnosti. Nejspíš už nějakou chvíli neúspěšně, protože zní dost našťavaně. Marta se s povzdychem posadí a nohama nahmatá sešlapané pantofle. Přehodí si přes ramena obnošený župan, protože ve starém velkém domě se silnými zdmi je pořád ještě zima. A vytopit místnosti s vysokými stropy stojí dost peněz, které nemají.

„Dobré ráno, mami, co potřebuješ?“ ptá se mdlé ve dveřích kuchyně a doufá, že to nebude nic náročného. Snad bude chtít jenom uvařit čaj nebo pomoci najít ve stokrát zpřeházené skříni ty správné ponožky. Mýlila se.

„Záda! Strašně mě bolí, asi mám zase zablokovanou páteř. To je strašná bolest! Musíš mě okamžitě namasírovat, jinak se zblázním!“ Marta si povzdychne a vydává se do kuchyně pro masážní olej. Je jí jasné, že do postele už se nevrátí. Cestou polkne antidepresiva a odolá pokušení zapít je zbytkem vína, které nechala ve sklenici matka, když večer odcházela spát po skončení své oblíbené televizní show. Periferním viděním zahlédne, jak se matka těsně po jejím odchodu mrštně zvedne a natahuje ruku k ovladači elektrického topení, jehož provoz je samozřejmě dražší, než kdyby Martě dovolila zatopit ve starých kamnech.

Dušan

Ještě vleže natáhne ruku nad sebe a pevně uchopí hrazdu, která visí nad postelí. Jeden přítah, druhý. Skončí u patnácti. Usmívá se. Jeho fyzička se už týdný zlepšuje. Na třetí pokus se mu podaří obrátit se na bok tak, aby se mohl natáhnout na noční stolek pro sklenici s čajem, který tu nechala zdravotní sestra, když mu v šest ráno jako každý den měřila teplotu. *Lepší to sice je, ale...* Bolestivě si uvědomuje, jak daleko ještě má do aspoň trochu samostatného života. Při nástupu do rehabilitační léčebny mu lékaři řekli, že odsud vedou jen dvě cesty: buď dokáže ovládat ochrnuté tělo natolik, že bude moct žít sám, nebo se vrátí do svého bývalého dětského pokoje, pokud se tedy jeho rodiče obětují a uváží se na zbytek života k povinnosti každé ráno ho zvednout, obléknout a posadit na toaletu. Zatím si nedokáže představit ani jednu z těchto možností.

Luis

Probral ho zápach moči. Nejdřív vypustí několik nadávek mířících k synovi a přidá i komentář pro partnerku, která očividně není schopná ani šestileté dítě naučit chodit na záchod. Pak si uvědomí, že ten nepříjemně mokrý pocit zhruba ve středu těla je jeho moč. Leží na zemi vedle pohovky a evidentně takhle strávil aspoň část noci. Po další salvě nadávek se pokouší vstát. Zvedá se a mátožně se odebere do koupelny s pocitem, že za tu mokrou skvrnu na linoleu dostane stejně vynadáno Tadeáš. Táňa je pořád ještě na rodičovské dovolené, takže on ten binec nemusí dál řešit.

Adéla

Je jí strašně zle. Bojí se na posteli pohnout, aby udržela všechny tělesné tekutiny na svých místech. Je jí jasné, že musí vychytat tu krátkou chvíli, kdy se jí uleví, doběhnout na toaletu a tam vyřešit všechno potřebné. Po chvíli nevolnost skutečně trochu povolí. Nejdřív otevře oči, pak dveře svého pokoje. Několik kroků úzkou chodbou a...

„Máš tohle zapotřebí?“ přeruší žbluňkání zvratků do záchodové mísy hlas matky. Zní nejspíš z koupelny za umakartovou stěnou. *Odpornej nevkusnej hnus. Proč rodiče sakra nedokážou zajistit, aby ten byt byl aspoň trochu na úrovni jednadvacátého století?!* Ohrnuje nos nad kytíčkovanou tapetou ještě z dob jejího dětství. Vlastně ten vzorek tenkrát vybrali kvůli ní. Jenže to jí bylo asi tak sedm, teď je jí o dvacet víc.

„Dobré ráno,“ zavolá opatrně. Sakra. Bohužel už je zase v situaci, kdy si nemůže dovolit rodiče moc naštvat. *Nevnímám ty řeči, nevnímám je, úplně po mně sklouznou, jedním uchem tam a druhým ven, dokážu je v pohodě ignorovat.* Opačuje si v duchu slova své koučky, kterou dlouho vybírala a pak k ní s nadšením dvakrát zašla na terapii a její slova citovala i na TikToku. Jenže pak se nějak stalo, že na ni poslední čtyři měsíce neměla peníze.

„Jako bys nemohla zůstat aspoň jeden večer doma,“ pokračuje matka, která se právě snaží rozlepit unavené oči nad umyvadlem. V noci přišla až po Adéle. „Já nevím, co

z toho máš, pořád někde trajdat po barech. Kdyby sis radši konečně sehnala nějaký normální zaměstnání! A hlavně si hlídej, ať zas neprošvihneš pracák a ať máš všechny papíry v pořádku. Víš, že počítáme každou korunu!“

Pracák... ty vole, úřad práce!!! Dneska je třináctýho, uvědomuje si Adéla zděšeně. Je po mně. Ta kráva tam mě prostě nesnáší a další absenci mi už určitě neodpustí. Skončím bez podpory. Z čeho do háje zaplatím vstupenku na Comic-Con? běží jí hlavou, zatímco si narychlo oplachuje obličej, stahuje vlasy do ohonu a vybíhá z domu. Na chodníku se jí znovu udělá nevolno. Tak tohle nemá cenu, zavrtí hlavou a mávne na nejbližší taxík.

Táňa (a Luis)

„Neumíš tady ani uklidit, ty krávo! To bych zvládl taky, hníť na rodičáku a válet se celý dny v posteli. Vstávej, kurva!“ Táňa vyskočí na nohy a poplašeně se ohlíží po dětech. *Ale ne! Tedík si nejspíš zase sám sundal plínku a v noci to nestihl na záchod!* Nahmátne hrst ubrousků a rychle je hází do louže na podlaze. *Naštěstí tentokrát trefil jen linoleum, to se utře hned.* Omluvně se usměje na partnera.

„Hned ti udělám kafe, dáš si k němu ovesný sušenky? Pekli jsme je včera s dětma,“ snaží se ho zabavit nějakým příjemným hovorem a zároveň úzkostlivě sleduje jeho náladu. *Kde jsou proboha děti?! Jak to, že jsou tak zticha? Snad se jim proboha něco nestalo! Snad jim něco neudělal!* děsí se v duchu.

„Miláčku? Můžu ti zabalit ty sušenky do práce? Posledně ti chutnaly...“

„Ty míš mysli a víc dělej, krávo! Ať tady nemáme furt posranou podlahu!“

Prosmykne se kolem něj a dává si pozor, aby byla z dosahu jeho nohou. Luis se rozvaluje na gauči a nemá ve zvyku vstávat, aby ji nakopl, ale pokud k tomu vstát nepotřebuje, udělá to obvykle v takových chvílích rád. *Sakra, ta moč smrdí dneska nějak divně,* projede jí hlavou. Doufá, že není zase těhotná. Tehdy taky měla pocit, že cítí pachy mnohem intenzivněji než obvykle.

Josef

Když zaskřípou dveře pokoje, Josef sebou prudce trhne a otevřený notebook letí rázem pod postel.

„Mohla bys klepat, mami?“ prosí tiše.

„Já jsem klepala, milej zlatej, ale máš sluchátka na uších,“ upozorní ho matka. „Snídaně je na stole.“

„Já vím. Děkuju. Ale přišel bych, i kdybys...“ zkouší to Josef, ale zmlkne, když vidí, že matka se u dveří nezastavuje. Vejde, položí na komodu jeho vyžehlená trička a začíná šmejdít po pokoji. Sebere ze země nějaký papírek a talířek z nočního stolku, aby to vypadalo, že sem vlastně jen přišla uklidit.

„Já to vyluxuju pak!“ pokouší se ji odradit, i když ví, že je to beznadějně. Matka se při pátrání po jeho soukromí nenechá nikdy odbýt.

„Máš tady strašnej nepořádek. Nechápu, proč si neuklidíš,“ pokračuje a sebere delší vlas z pelesti. Vteřinu zkoumá proti světlu, zda nejde o vlas ženský, ale když zjistí, že patří jejímu synovi, upustí ho bez zájmu na podlahu.

„Vyměním ti povlečení,“ pokračuje. Než tomu syn stihne zabránit, matka uchopí peřinu, kterou byl dosud přikrytý, a prudce jí trhne.

„Mami, ne!!!“ bezmocně zasténá Josef. Jenže už je pozdě. Matka několik vteřin zírá na jeho ztopořený penis. Pyžamové šortky má shrnuté pod koleny. Jako bizarní kulisa se právě v tu chvíli z odhozeného notebooku ozve

sténání (odložená sluchátka se zřejmě odpojila). Matka ustrne, pak vrátí synovu peřinu na původní místo a s nečitelným výrazem v obličeji prkenně odkráčí z Josefova pokoje. Až za dveřmi jí probleskne hlavou, že to sténání zcela určitě nepatřilo ženskému hlasu. *Snad se jenom koukal na nějaký divný erotický film*, uklidní se v duchu. Tyhle věci jí byly vždycky cizí.

Dušan

Po celkem nechutné snídani (co by od nemocniční stravy taky chtěl) následuje pravidelná rehabilitace a pak krátký povinný pobyt venku. Někteří pacienti ho ochotně využívají k prvním ranním cigaretám. Dušan nekouří.

„Zapálíš mi?“ poprosí vedle něj sedící muž. Je mu kolem čtyřiceti, z ruky mu vede kanyla a na krku zeje otvor na hadičku, která mu dřív pomáhala s dýcháním. *Tracheostomie – takže je asi taky po úrazu*, odhaduje Dušan. Muž má ale na rozdíl od něj viditelně pokroucené a ochrnuté ruce. Jednou z nich, tedy těmi dvěma prsty, které se na ní pohybují, se marně snaží šátravě vytáhnout z kapsy cigaretu. Dušan na okamžik zaváhá a pak mu pomůže. Vloží mu marlborku do pusy a najde v cizí kapse i zapalovač. Když škrtne, dochází mu, že neví, jestli mu teď nebude muset to cigáro držet celou dobu. Muž naštěstí ruku ztěžka zvedne a marlborku dokáže zachytit dvěma pohyblivými prsty.

„Dík,“ usměje se na něj zkroucenými ústy. „Mrtvice, když jsem řídil,“ vysvětlí příčinu svého stavu.

„Já jsem boural na mašině,“ přizná Dušan tiše. „Jel jsem v noci a uklouzlo mi to.“ Ještě není zvyklý o tom mluvit. I po roce je to ještě pořád příliš čerstvé. Muž pokývá hlavou.

„Nepodal bys mi ještě pití?“ požádá znovu. Dušan otočí svůj vozík směrem ke konvici s čajem.

„Tohle ne, já mám na pokoji tonik,“ vysvětlí muž. „První postel hned za dveřma, kdyby to šlo... A vezmi kelímek i pro sebe.“ Dušan pár vteřin zkoumá, jestli to zvládne. Dveře se otevírají samy, ale bude jimi muset projet rychle, jinak ho cvaknou, to už zjistil. Je to zdejší neustálý problém – fotobuňky na otevírání dveří totiž nejsou nastavené na vozíčkáře a občas je přehlédnou. Takže reagují, až když zvednou ruku a zamávají, ale jakmile ji spustí, aby roztočili kola vozíku, už je obvykle nevidí. Ale zkusí to. Zabere ze všech sil a projede dveřmi celkem rychle. Naloží si na klín dvoulitrovou lahev s kelímky a vrací se.

„Seš dobrej,“ poznamená muž a v hlase mu zní závist. Dušan si pomyslí, že teď bude posilovat ještě víc. Uvědomuje si, že mohl dopadnout daleko hůř.

Marta

„Mami, prosím tě, já mám ale deadline fakt důležitého překladu,“ snaží se Marta vysvětlit matce. Bokem zašilhá na hodiny na zdi. Za chvíli bude dvanáct, ještě na tu práci ani nesáhla. Poté co mámě namasírovala záda, hodila prádlo do pračky, opláchla umyvadlo a vanu a umyla aspoň část z té hory nádobí v kuchyni, dala do trouby péct kuřecí křídla a na sporák vařit brambory. A teď doufá, zřejmě marně, že než bude oběd hotový, zbyde jí aspoň hodinka na práci, která ji živí. Tedy spíš by ji měla živit. „Musím to mít hotové dneska, jinak mě z toho vyhodí.“

„Jakej dead... Co to je, prosím tě, za nesmysl,“ oponuje matka. „Nemusíš pořád pracovat. A nikdo tě nevyhodí. Můžeš si dělat, co chceš,“ uzavře rázně a hodí před dceru balík prádla k žehlení.

„Já bych to ale vážně potřebovala dokončit,“ snaží se Marta dál a v duchu si povzdychne. To, že si nechala živnost, i když souhlasila, že se o mámu postará, proti ní její rodička použila už několikrát. Máma má patrně pocit, že podnikání přináší závratné zisky a nicnedělání. Martě vyhovovala flexibilní pracovní doba – mohla překládat, kdy chtěla. Jenže někdy tu práci udělat musí.

„Vždyť já ti to nezakazuju,“ pokrčí matka uraženě rameny.

„Tak já to vyžehlím po obědě,“ zvedne se Marta ze židle.

„A to tady jako bude celý den rozházený?“ diví se matka. „Vždyť se kolem toho vůbec nedá projít!“ Fňukavě demonstruje, jak se s berlí potácí podél hromady prádla. Samozřejmě přitom všechno shodí na už minimálně měsíc neumytou podlahu.

„No vidíš. To máš z toho, že kašleš na domácnost. Teď to budeš muset vyprat znovu,“ pronese. Marta se nemůže ubránit pocitu, že to matku nějakým zvláštním způsobem uspokojilo.

Adéla (a Luis)

Dobíhá k budově úřadu práce s dvacetiminutovým zpožděním. *Snad tu bábu tam nepoblíju*, zadoufá, když v odlesku skla na chodbě nacvičuje omluvný výraz.

„No dobré ráno!“ přivítá ji úřednice sedící na dvou židlích. Tedy ne obrazně, ale úplně doslova, trůní na dvou sedadlech přitisknutých těsně k sobě, protože její určité přes sto padesát kil vážící tělo se na jednu židli pohodlně nevejde. Adéla překonává touhu zkoumat, jestli ta ženská sedí většinou těla na jedné židli a na tu druhou jen odkládá přebytečné tukové polštáře, nebo jestli sedí přesně uprostřed, což podle ní musí být značně nepohodlné.

„Brý den, já se omlou...“ překoná zívnutí a klidní rozbouřený žaludek.

„Vy se mi tu ale omlouváte vždycky,“ přeruší ji úřednice. Na svoji váhu má nezvykle rázné a rychlé reakce. „A já mám bohužel tabulky. A povinná hlášení všech, kdo se opakovaně, ano o-pa-ko-va-ně,“ slabikuje, jako by měla obavu, že jí Adéla nerozumí, „nedostavují nebo chodí pozdě. S takovými osobami mám povinnost pořádit zápis.“ Úřednice se důležitě odmlčí. *Uf... takže ne vyhazov?* oddechuje Adéla. To zní docela dobře. Zápis se snad dá přežít. Žena si připravuje několik listů papíru.

„Takže teď mi podrobně vysvětlíte, co vás vede k tomu, že nespolupracujete,“ oznámí jí a výhruzně zacvaká propiskou. Vtom se znovu otevrou dveře.

„To snad nemyslíte vážně?!“ zvýší úřednice hlas na adresu mladého muže, který bez zaklepání vejde dovnitř. „Vyzval vás někdo ke vstupu? Nemůžete si tady chodit, jak chcete.“ Projede pohledem dnešní harmonogram na monitoru a identifikuje příchozího. „Navíc jste měl schůzku ještě tady před slečnou, už v osm.“ Muž nejistě kývne. Samozřejmě, měl tu být v osm.

Trochu to vypadá, jako by právě vylezl z popelnice. *Bezdomovec?* projede hlavou Adéle. Nakrčí nos odporem. Oproti jejímu očekávání však žádný zápach do jejího chřípí nedorazí. Ten chlap spíš voní. Až nápadně moc. Jeho oděv je hodně zmačkaný, ale čistý. *Možná se taky včera zdržel na nějaké párty*, usoudí Adéla a vezme ho na milost.

„Já se omlou...“ začne znovu a úřednice se s povzdechem natáhne pro druhou složku. On a Adéla se na sebe potutelně usmějí.

„No vy taky. Další takový. Kdyby byli všichni jako vy...“ Muž i Adéla se snaží tvářit pokorně. Nějak ty „kecy v kleci“ přežít. Úřednice pokračuje tirádou o tom, že takhle si žádnou práci nikdy nenajdou.

Cizí muž je první, kdo to nevydrží: „Já práci náhodou mám,“ přeruší ji skoro hrubě.

„Ale,“ úřednice překvapeně zamrká. „Takže se vám povedlo najít nějaké zaměstnání? Nesete mi tedy ukázat pracovní smlouvu?“

„To těžko,“ ušklíbne se. „Nestojím o to dělat někomu otroka. Neříkám, že jsem zaměstnanej, mám prá-ci!“ zaslábikuje. „To znamená, že makám od rána do večera a nemám čas na podobný blbosti!“ Úřednici, už viditelně našťavané, ztuhnou ústa do tenké čárky.

„Aha. Takže vy nejste zaměstnán, ale práci máte. Nevidím tady ale, že byste měl aktivní živnostenský list.“ Toto sdělení muže znejistí, ale jen na okamžik.

„No, vždyť říkám, že jsem teprve začal. Živnosták si zařizuju.“

„Takže zatím pracujete načerno,“ oznámí zjevnou pravdu úřednice.

„To ne!“ vyleká se, že by mu jeho nové plány mohla zmařit. „Já jenom potřebuju nějaký čas. Než se to rozjede.“

„Vy potřebujete čas,“ opakuje zamyšleně úřednice. „Potřebujete čas a chodíte mi sem soustavně pozdě nebo vůbec ne. Potvrzení z minulé práce jste taky ještě nedoložil. Obešel nebo obvolal jste alespoň některé z těch míst, kam jsem vás poslala?“

„Ne. Proč bych to dělal?“ diví se upřímně a trochu pohrdavě. „Vždyť pracuju.“

„Aha. Takže vám evidenci ruším a už nic dokládat nemusíte. Na shledanou,“ uzavře rázným tónem. Muž poplašeně zatěká očima k Adéle.

„No moment!“ ohradí se. „Já ale potřebuju bejt tady to – evidovanej! Vždyť takhle nezaplatím zdravotko! Beztak ještě dlužím od října, kde na to mám pořád brát, kur... sakra!“

„Dlužíte za dobu, kdy za vás platil zaměstnavatel, o kterém mi pořád tvrdíte, že u něj bylo všechno v pořádku a pracoval jste tam legálně,“ kontruje úřednice a v kulatém obličejí se jí objeví samolibý úsměv. Tentokrát ztuhnou koutky úst tomu muži.

„To je šikana, tohle,“ praští pěstí do pohovky, na kterou se bez vyzvání posadil. „Já si budu stěžovat!“

„To můžete. Dveře vedoucí úřadu jsou tímhle směrem,“ ukáže žena. Pak se viditelně rozladěná obrátí zpátky na Adélu. „A vy pro mě máte nějaké potvrzení?“ Adéla, lehce fascinovaná scénou, kterou právě viděla, se zatváří zmateně.

„Co?“

„Říká se prosím,“ poučí ji úřednice nakvašeně. „Potvrzení od nějakého zaměstnavatele jestli máte. Razítko, že jste tam byla,“ objasní polopaticky. *No nazdar!* zaúpí Adéla. *Ten měsíc od poslední návštěvy uběhl vážně tak rychle?* Určitě měla v plánu někam zajít, dost možná tam i zkoušela zavolat, jenže telefon zrovna nikdo nebral a pak na to přestala myslet.

„Já jsem se snažila, jenže...“ pípne a snaží se, aby to znělo aspoň trochu zkroušeně. Honem, nějakou výmluvu. „Ono to bylo dál a já jsem bohužel neměla na autobus,“ napadne ji, ale už jak to říká, slyší, jak hloupě to zní.

„Neměla na autobus? Máte nové nehty minimálně za čtyři stovky a nemáte na autobus?“ diví se úřednice. Do hrobového ticha se ozve vyzváněcí melodie Adélinu nového iPhoneu. Muž vedle ní to nevydrží a vyprskne smíchy. Adéla ho zpraží vražedným pohledem, jenže situaci to nijak nevyřeší.

„Takže vás vyřadím z evidence rovnou oba,“ oznámí úřednice a nasadí pomstychtivý výraz. Někou chvíli něco kutí s ležstý rozloženými na stole. Muž to nevydrží, napruženě vstane a vztekle podepíše několik listin, na kterých je jeho jméno.

„Stačí? Už můžu jít?“ zavrčí výhružně a přejede úřednici sebevědomým pohledem. Ta se vzdá jen na